

PROSTOR

Leden, únor 2014

Valentýn v pastelových barvách

Únor má jen 28 dní. Ale za to má jeden výjimečný den..... VALENTÝN. Tento den je hlavně pro zamilované lid, i jak už někteří jistě víte. Já mám tento svátek ráda. Už jen z toho důvodu, že se u nás v Základní škole ve Františkových Lázních pořádá Valentýnská párty, které je určena žákům od čtvrtých až do devátých tříd. A já si to vždy moc užiju. Nejvíce si to hlavně užívám se spolu redaktorkou Anetou Jelenovou. Základem této párty je oblečení do vhodných barev. Nejvíce vyhovuje třeba růžová, červená, bílá a modrá. Ty si myslím, že jsou nejtýpější barvy tohoto výjimečného dne. Ale rozhodně by někdo neměl přijít v černém oblečení.

Tento den je jen jednou za rok, tak jako vánoce, narozeniny, náš svátek, velikonoce, a tak dále. Takže bychom si ho měli užívat jako ostatní svátky, i když nejsme zadaní nebo zamilovaní.....

Tereza Králová

Valentýn se snem

Dnes je svatý Valentýn,
a já nemůžu být s tebou,
místo toho, ale tě můžu vzít s sebou.

S sebou tě můžu vzít, jen do krásného snu,
a tam tě přivedu k velkému oknu,
z toho okna se vykloníš a uvidíš květ,
z toho květu vylezu, a budeme zas zpět.

František

Třeba je ještě podle kalendáře zima, jaro si tentokrát pořádně spíšilo...

Růže a čokoláda

Nedávno bylo 14. února. Ano, to je jediný den v roce, kdy se ve velkém kupují především červené růže (ale i spousta dalších květin) a čokoláda... Já tento svátek mám docela ráda protože, ho už od čtvrté třídy slavím v ZŠ Františkovy Lázně.

Ale svátek dá se i trávit tak, že budu sedět doma a jíst čokoládovou zmrzlinu. I mně se někdo líbí, ale asi beznadějně. Je to moje chyba, já se s ním ani nesnažím komunikovat.

Závěrem bych vám dala malou radu: bude-li se vám někdo líbit, tak si pamatujte, že vždy jde vše zachránit, ale musíte se trochu snažit. Láska stojí za tu snahu. *Aneta*

Proč mám ráda a proč nerada Valentýna

Svatý Valentýn je pro mnohé lidi dnem pohody, přátelství, také lásky a dnem bez hádek. Lidi ho mají rádi, protože si klidně mezi sebou můžou posílat psaníčka, kytice, čokoládu a dokonce i medvídky, který to přání může ve svých tlapkách držet. Tohle si mezi sebou mohou dva lidé posílat, aniž by věděli, komu to posílají. Občas se procházím parkem a u těch zamilovaných lidí zaslechnu např. „Miluji Valentýna! Chci, aby trval věky.“

Přitom bych ale také chtěla říci, že mě ten svátek někdy rozčiluje. A většinou, když slyším někoho říkat to slovo Valentýn, tak se chovám mrzoutsky, špatně ovládám svůj hněv a nebo rychlým a hlasitým krokem odejdu domů. Někdy si ten svůj vztek vybíjím na svém psovi, ale ten nedělá nic jiného, než se válí a pořád chce, abych ho hladila.

Možná, že to tak berou lidé, kteří jsou osamoceni. Nejsou zamilovaní. Pak je druzí tím svým nadšením dokáží naštvat...

Pavčina

Ukázky soutěžních (ale nejen) prací našich redaktorů

Zajímavý den

Jednoho ošklivého rána, když venku bylo sychravo, jsem musel jít do školy. A jako by to nestačilo, tak jsme zrovna měli mít písemku z angličtiny. Nechtělo se mi do školy, ale musel jsem. Z postele jsem se zvedl nejpomaleji, jak to šlo a šel si dát snídani a čaj. Zeptal jsem se mamky, proč pouští rádio. Mamka mi divným hlasem odpověděla „A proč bych jako nemohla?“

„Nevím“ odpověděl jsem. Mamka naladila nějakou frekvenci a hnedka se ozvalo: „Zpráva roku: ministerstvo přijalo zákon, že děti nemusí chodit do školy“. Mamka nevěřila svým uším, já jsem nevěřil svým uším a měl jsem na takovou reakci, že to slyšel snad celý barák.

Sotva se mamka vzpamatovala, tak volala všem, které znala. Všichni jí odpověděli, že to ví a že jsou z toho taky úplně vyděšení a neví, co s těmi dětmi budou dělat a tak volali dál a dál, až se to dozvěděla skoro celá česká republika.

Hned, jak mamka položila telefon, jsem se zeptal, jestli můžu jít ven. Kývla. Můžu, ale ať jsem brzy doma.

Nejdřív jsem zavolal všem kamarádům, jestli by se nešli koulovat. Všichni řekli, že jo, a tak jsme šli. Všude byl sněh, a tak se dobře koulovalo. Ale sranda skončila, když jednomu cizímu klukovi přistála koule na čele. Jak se vzpamatoval, tak to na nás šel říct své mámě, a ta na nás všechny seřvala. Ale nejhorší bylo, že to moje mamka celé viděla a seřvala mě ještě víc, než ta cizí.

Jen jsem přišel domu, tak mi máma zakázala hrát počítač na dva dny a já celou dobu neměl co dělat. Druhý den jako obvykle máma naladila rádio a z něho se ozvalo „Apríl, napálili jsme celou republiku. To je určitě největší žertík, co kdy kdo vymyslel.“

Byl jsem z toho tak naštvaný, že jsem šel do pokoje a vši silou jsem za sebou třískl dveřmi. Máma vyběhla za mnou a řekla: „Mladý muži, tohle jsi vážně přehnal,“ a jak to dořekla, tak dodala: „A taky ten trest s tím počítačem ti prodlužuju o 4 dny“.

Zeptal jsem se jen: „Ale proč?“ což byla chyba. Máma na to totiž hned: „Tak ty nevíš? Dobře tedy, prodlužuju ti trest na týden. Domluveno?“

„No dobře“ zamumlal jsem, a hned, jak jsem domluvil, jsem musel letět do školy, abych nepřišel pozdě.

Evan

Zima

Mám moc ráda sněh. Nejvíc se v zimě těším na Vánoce: na dárky, na perníky, na Mikuláše. Na konci roku bude Silvestr. A potom Nový rok. Na všechno se těším.

Zima je, že bude zima. Venku. Všude. Zimu prostě miluju. Můžu se koulovat a dělat do sněhu andílka. Nebo sněhuláka. Ale nejlepší ze všeho jsou Vánoce. Chtěla bych dostat furbyho, plyšáka, iphone. Kéž bych to dostala.

To je pro mne zima. Ale léto je taky dobrý.

V létě je slunce.

Janička

Vystoupení

Pátek 6. 12. 2013, 14 hodin, 45 min. Konečně je zase tvůrčí psaní a já můžu ukázat paní učitelce práci, kterou jsem psala přes víkend. Líbí se jí, je spokojená. Za jedna. Pak mi řekne, ať něco napíšu o Vánocích. Ale víte co se mi stalo? Došla mi fantazie! Kouknu se na hodiny a je 16 hodin. Věděla jsem, že ještě zbývá 15 minut do konce hodiny, ale pořád mě nic nenapadlo. A pak to přišlo. Víte, kolik jsem nakonec napsala stránek? Tři!

Stejný den, 16 hodin, 30 min.

Já se tak bojím, já mám trému. Čeká mě teď vystoupení v divadle Boženy Němcové. Paní učitelka na balet nám řekla, že nás není 14, ale 15. Víte, kdo scházel? Janička Nguyen. Vzpomněla jsem si, co říkala Janička, když jsem šla domů. Říkala mi, že prej nemá cenu na vystoupení chodit. Tak jsem si tedy vzpomněla a řekla jsem to paní učitelce a ona mi odpověděla, že ještě chvíli počkáme a ještě řekla, že ta Jana dostane za uši. Napadlo mě, že bychom mohli zavolat. Paní učitelka řekla: „Dobrý nápad“. Vzala mobil, ozvala se Jany maminka a paní učitelka chtěla k telefonu Janičku. Ptala se, proč nepřišla. Jana odpověděla, že je u strejdy a paní učitelka zdůraznila, že má hned přijít do divadla. Uplynulo asi tak dalších 10 minut a Jana se objevila. Ale nebyla připravena a neměla ani to hlavní: gumičku.

Čekali jsme, až bude na nás řada. A hádejte, kdo byl před námi. Byl to Filip (z naší redakce) a hrál na klavír... A už jsme byli na řadě. Měla jsem hroznou trému. Markéta mi řekla, že si mám dát facku. Pak jsme byli na jevišti a měli jsme zatančit dva tanečky. Bylo to skvělé, protože jsem se ten taneček uměla dobře, ale některé děti to zapoměly, a tak se koukaly na mě, aby to nezkazily.

A bylo 20.00.hodin. Moc se mi v té tmě a zimě nechtělo jít domů, zavolala jsem tatínkovi, aby si pro mě přijel. Když už jsem byla konečně doma, můj brácha Honza Nguyen a můj bratraneček Tomášek na mě vybaflí a měli každý na sobě nějaký pitomý dětský kostým. Obleky byly roztrhaný a flekatý. Byly hnědý, a byla tam červená barva, jako by si vzali vodovky a štětec a nabarvili si ho sami.

Kde jsme skončili...? Takže ééééé ... jó, sakra, už jsem to zase zapoměla... Promiňte mi, prosím. Nějak jsem se v tom sama ztratila. Co jen jsem to ještě chtěla říci? Omlouvám se...

Pšššššš!!! Neříkejte to tak potichu prosím vás.. No jo, já vím, že už je 21 hodin, už bych měla jít spát... Nééé já si ještě chci s vámi ještě povídat a vyprávět. Můžu vám ještě vyprávět milióny příběhů...

„Lili pojď už do postele je 21 hodin a 59 minut... Honem!!!“

Hustý. Vydržela jsem to hodně dlouho, ne?

Tak teda, dobrou noc. Ale ty příběhy vám určitě ještě dovyprávím. Jindy.

Lily

Fotografování, moje záliba

Nedostala jsem fotoaparát darem jako všichni ostatní, kteří mají rádi focení. Začalo to jinak. Byla jsem sama doma, nudila jsem se, prohrabávala jsem se ve věcech ve skříni, na policiče a kde to jen šlo ... a našla jsem foťák. To byl začátek, z kterého se zrodil můj koníček. Řekla bych, že ten největší. Od té doby jsem si fotografování opravdu oblíbila. Ve volném čase hodně fotím. Hlavně přírodu, park, nebe a vůbec všechno kolem mne, co se dá zachytit a zaznamenat.

Vždycky v létě, když je slunečno, se vracím pozdě ze školy nebo z nějakého kroužku nebo z doučování – je už večer a s ním západ slunce. Na obloze je krásno, a já si pokaždé vytáhnu z tašky svůj fotoaparát a začnu dělat snímky. Snad každý záběr je trochu jiný. Západy slunce jsou jedny z nejkrásnějších momentů pro focení, které znám.

Používám-li svůj běžný fotoaparát, fotím nejen nebe, okolí a přírodu, ale snažím se taky zachytit různé momenty. Mám-li svůj starý fotoaparát, fotím pouze okolí nebo nebe. Jakmile ale fotografuji mobilem, efekty jsou jiné. Okolí je tmavší než obloha, stromy jsou černé a nebe je o něco víc barevné, červánky (já jim říkám růžovánky) jasnější a víc výraznější. Kdybych použila digitální foťák, všechno by bylo stejně zaostřené a stejné.

Jakmile jsem někde pryč, na dovolené nebo na prázdninách, fotím. Pro mě jsou to v tu chvíli samé zajímavé momenty. Ale musím doplnit, že se to netýká jenom dovolených. Stačí mi, když jsem na jiném místě. Láká mě všechno nové. Krajiny, různé jiné věci, lidi, momenty. Na focení je hodně důležité, jestli nás to baví. Protože, jen když nás něco baví, najdete v tom něco jiného, něco speciálního, Kdybychom měli fotit z nějakého donucení, snímky nikdy nebudou tak pěkné, zajímavé, originální.

Ted' něco o zrcadlovce. Bylo to mé velké přání, mít svou zrcadlovku. Přála jsem si ji moc k vánocům. A dostala jsem ji. Když tak zavzpomínám, byla jsem radostí bez sebe. Byl to moje největší přání a byl to pro mě ten nejlepší den.

Kdybych měla popsat svojí zrcadlovku... tak nemám slov. Je to jako můj nejlepší přítel. Je krásně černá, spodek má matný,... mohla bych pokračovat do nekonečna. Je jedním slovem perfektní.

Je jasné, že si nemůžu všude brát svojí zrcadlovku. Je přece jen docela těžká a taky zabírá dost místa. Kdyby to ale bylo možné, tak bych se zrcadlovkou fotila pořád. Proč? Protože by byly moje fotky efektivnější, originálnější. Každý fotograf chce mít svoje originální fotky. A proto, když se mi povede nějaká fotka, jsem za ni hrdá.

Taky mě velmi potěšilo, že se mě všichni ptali, ptají jestli nemůžu fotit na nějakých oslavách. To je ten nejlepší pocit. Pak se cítím jak doopravdický fotograf. Když chodím na nějakou oslavu používám zrcadlovku s objektivem, protože zaostřuje líp okolí, lidi, jídlo... Ale nedržím se vždycky plánu. Všichni říkají, že mám fotit, jak se oslavuje atd.. ale já vždycky fotím jídlo. Kdo by odolal jídlu, že?

Linda

Hezké cesty do jara....

FireMan

Na počátku to byli jen dva kamarádi...

První den se Thebest1140 rozhodl, že vstane dřív než WWGamer a připraví se na cestu. Měli se ten den vydat na výpravu. Po tom co se vzbudil i WWGamer, šel udělat snídani. Thebest1140 se rozhodl, že vyrazí hned! WWGamer připravil do skříně výzbroj a vyrazili... Šli přes horu a když dorazili na druhou stranu, našli tam vesnici, která tam nikdy před tím nestála. Thebest vystoupil první. Za ním vyšplhal WWGamer. Thebest si vzpomněl, že se začala povídat LEGENDA:

Před 100 lety, postavily zedníci novou věž. Jednoho dne však na zem spadl meteorit. Pár dnů poté se ale zjistilo, že to meteor nebyl, jelikož nikde nic nebylo. Po meteoritu ani stopy.

Meteor zasáhl přímo novou věž. Byla sice celá z kamene, ale přesto začala hořet. Oheň byl tak silný, že ani za nic nešel uhasit. Když se další den přiblížili k věži, kámen zčervenal.

Všude bylo plno ohně a jeden z těch nejlepších bojovníků vstoupil do pekelné věže.

Vyhýbal se všem překážkám, které byly nastraženy. Vyšplhal až nahoru, ale tam bylo pavučinové lano. Bojovník zakopl a spadl do ohně. Ostatní na to jen koukali. Nevěděli, co mají dělat.

Druhý den se k věži vrátilo pár sedláků a generál se svým vojskem. Když však chtěly vstoupit do věže, ozval se hluboký a krutý smích. Všichni co u věže zrovna byli, zemřeli. Ten statečný voják co tam šel jako první, neuhorel.

Stal se z něj: FireMan

Thebest a WWGamer šli dál. Našli další horu, kterou také přelezli. Z hory skočili do vody a pak vylezli na břeh. WWGamer v dálce uviděl PEKELNOU VĚŽ. Došli až k ní a vylezli nahoru. Ozval se smích, který byl zmíněn v legendě. Thebest hrdinně vylezl až nahoru. WWGamer byl hned za ním.

Nahoře už čekal FireMan. WWGamer se na něj hned vrhl. Thebest ho však zastavil a těžce ho zranil. WWGamer spadl z věže skoro až dolů. Utekl domů, zavřel za sebou dveře, zamknul, osprchoval se a schoval se v koupelně.

ZUŠ Františkovy Lázně má vlastní webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu: www.zusfrantiskovylazne.cz

Zapomněl však, že v tomto kraji v noci vždy prší. Sprchu měli udělanou tak, že vždy večer jeden z nich zmáčkl páku a otevřela se díra ve střeše. A ze zachycené vody, která v noci napršela, se osprchovali. To ale Thebest moc dobře věděl, jak je tahleta sprcha udělaná. Sám ji totiž sestrojil.

WWGamer sprchu na noc zapomněl vypnout. Thebest s FireManem se vydali za ním. Thebest s sebou vzal provaz, kterým se spolu dostali na střechu. Ze střechy se Thebest už docela snadno dostal dovnitř.

Zastavil WWGamera a seslal na něj tři kostlivce s lukem.

Fireman šel hned za Bestem. WWGamer vyběhl ven. FireMan vylezl ze sprchy zpět na střechu a skočil po WWGamerovi. WWGamer se vyhnul a zapíchl ho mečem, který měl připevněný na zádech.

S Bestem se chtěl udobřit. Thebest tohle přijal. Přitom ale netušil, že WWGamer už právě na něj chystá mazanou past.

Když vystoupili znova na věž, WWGamer ho zavolal, aby sešel dolů ke schodům, které vedly až na zem. Uposlechl— a WWGamer ho pak shodil do lávy.

Jenže potom, kdy FireMan zemřel, jeho nástupcem se stal Thebest.

FireManovi nevadila láva ani oheň a protože Thebest všechny schopnosti zdědil po něm, vylezl nezraněný z rozžhavené lávy a hned na to tak, aby ho nikdo neviděl, vyskočil do neuvěřitelné výšky. Přistál těsně za WWGamerem. WWGamer se v tu chvíli jen smál, jak se Besta zbavil, když ho nečekaně Thebest kopl do zad, WWGamer se prohnul a spadl na schody. Rozpoutal se krutý boj.

Thebest bojoval, jak mohl, ale WWGamera čím dál víc posilovala víra, že tenhle těžký souboj vyhraje. WWGamer udělal salto, kopl do Besta, ale ten mu najednou zmizel před očima. Novu nečekaně se objevil s za ním a shodil ho až dolů na trávu.

Thebest v tu chvíli vyskočil, udělal dvě salta dozadu, a jakmile přistál zády proti zádům na trávě u WWGamera, zabil ho.

WWGamer padl na zem, ale umíral a přitom věděl, že jeho syn ho jednou POMSTÍ!!!

Filip

Byl jeden vlahý předjarní den a na okně se slastně vyhříval pes...

Nález štěněte

Bylo ráno, slunce svítilo. Ideální čas na procházku přírodou. Děti vstaly, oblékly se, vyčistily si zuby. „Snídaně!“ ohlásila jejich maminka.

Děti seběhly dolů jako fotbalisté honící se za svým míčem.

„Pomalů, mládeži!“ zavolala maminka.

Rodina se pořádně nasnídala a po ní děti vyhrkly nedočkavě: „Mami, mohly bychom jít ven?“

„Ale jistě. Mám jen jednu podmínku. Musíte se vrátit včas a netoulat se mimo vesnici.“ řekla matka starostlivě.

Děti vyšly z domova a nadechly se čerstvého vzduchu. Pohled na krajinu jim přišel o moc lepší než doma. Vydaly se do lesa a natrhaly si vonné květiny na louce. Hrály si, cákaly po sobě studenou vodu z řeky, smály se... Už se chtěly vydat domů, aby o ně jejich maminka neměla starost. Šly, šly, šly...

„Křup!“ Uslyšely zvuk zlomené větvičky.

Myslely si, že se nic nestalo, a proto byly zase na odchodu. „Šust!“ Děti si ze začátku myslely, že je to jen větříček, ale tentokrát v keři zahlédly stín. Plížily blíž, blíž... „Haf, haf!“

Vylekaly se, ale pak si všimly, že je to jen nevinné, roztomilé štěňátko. Vzaly ho s sebou domů, protože jim ho bylo líto.

„Ťuk, ťuk!“ zaklepaly děti radostně.

„Pojďte dovnitř!“

„Mami, přiběhlo k nám milé štěně. M-můžeme si ho nechat?“

„Jen když se o něj budete starat vy!“

„Jistě! Dvojtý jistě!“

„Vypadá špinavě. Zkontrolujeme, jestli nemá blechy a pořádně ho vymácháme! Ale nejdřív si dáme oběd!“

Štěně se zatím odebralo do sklepa. Cítilo se u nových pánů špatně. Nedali mu ještě ani najíst. „Haf, haf..“ myslí si, že jsem špinavý, ale vždyť je to moje přirozená barva srsti...“ Štěně vyskočilo otevřeným oknem a bylo pryč.

Děti se vydaly pro pejska. Šly do sklepa, vedly tam jeho stopy od bláta. Těsně před prahem se rozbrečely, protože si všimly chuchvalce jeho srsti na okně. Bylo jim jasné, že utekl.

Míjely dny, týdny, měsíce, roky. Z dětí se stali středoškoláci a pejsk se pořád navracel. Jednou dostali nápad, že by se mohli vydat na místo, kde štěně našli. Byli sice velcí, vospělí a zodpovědní, ale vzpomínka na pejska jim vracela dětství. Šli do lesa a potkali neznámého pána, který vedl velikého psa. Už ho chtěli minout, ale pak si všimli milých psích očí.

„Ty oči přece známe!“ vykřikli radostně.

„Mohl bych se nejdříve zeptat, kdo jste?“

„Jsme dočasní pečovatelé o vašeho mazlíčka.

Našli jsme ho, když byl ještě štěně, a no... hm... postarali jsme se o něj. Pak utekl...“

„Tak to vám patří vřelé díky“

„Mohli bychom ho někdy navštívit?“

„Samozřejmě!“

„Děkujeme!“

„Potěšení je na mé straně!“

Nevím, jak ten příběh dopadl. Nevím, jaký může mít tento příběh konec... Ale jsem si jistá, že byli všichni šťastní, ...!

Pavčina

Kočí příběh

Prolog

Sedím ve svém pokoji se sluchátky na uších, na nohou své oblíbené papuče s králíčky a bílou mini noční košilkou s černou krajkou a fialovými puntíky. Světlo růžové vlasy mám stažené do obřího drdolu a ofinka je upevněna čelenkou. Kávově hnědý koberec mě lechtá do chodidel svými mega dlouhými chloupky. Při poslouchání Rihanniny písničky Stay mě z přemýšlení vytrhne má kočka Dylancy. Přistála mi na klíně, stočila se do klubíčka a začala spokojeně příst. Hlavu mi položila na stehno a vzápětí jsem ucítila šimrání jejích smetanových fousků na nahé kůži. Čumáček mě příjemně studil a drápky se zaryly do mé noční košile. Když píseň dozněla, přestala jsem kývat hlavou do rytmu, sundala sluchátka a vypnula iPhone. „Taky nemůžeš spát?“ zeptala jsem se s lehkým úsměvem na rtech svého kočího miláčka, načež Dylancy trochu zesílila své vrnění.

Pousmála jsem se ještě víc. „Beru to jako ano,“ zašeptala jsem a políbila ji na překrásný kožíšek a málem usnula spolu s ní, když vtom mě napadlo: *Kdo by si pomyslel, že podlaha bude tak pohodlná? Vždyť je skoro pohodlnější než nějaká postel...* Pak jsem si představila podlahu, na které jsou místo prken přibité matrace - a tentokrát jsem usnula už opravdu tvrdě.

Kapitola 1

Když jsem přišla do školy, spěchala jsem ke skříňce, abych si vzala věci na první hodinu, kterou je naneštěstí fyzika. Za prvé proto, že na fyziku chodí moje tajná láska - Nate Jeffrey a za druhé proto, že náš takzvaný „profesor fyziky“ je absolutně nejhorší profesor v celé dlouhé historii všech profesorů.

Po zazvonění jsem si už chtěla sbalit věci a naházet je do své úplně nejvíce sexy brašničky přes rameno, když mě učitel zastavil říkajíc něco ve stylu “hodinu končí učitel” a další podobné učitelské bláboly - nevím, ten konec jsem nějak nezachytila, protože jsem byla myšlenkami někde na Floridě. Stejně, jako při každém podobném učitelském kázání.

Jakmile se zadařilo a já už jsem neslyšela na své Floridě žádné rušivé hlasy, probrala jsem se z transu a pospíchala na další hodinu, která byla mnohem lepší, zajímavější a zábavnější. Na výtvarku. Rychle jsem dohnala svou nej nej kámošku Whitney a společně utíkaly do třídy.

„Máš ráda výtvarku?“ zeptala jsem se rádoby nezáčastněně, ale kamarádka na mě mé nadšení stejně poznala. *Asi to cukání koutků...* napadlo mě.

Ne, ani ne...“ odpověděla smutně. V tu chvíli mi bylo taky smutno. Vlastně je mi smutno pokaždé, když je smutná ona.

„Co se stalo, zlato?“ oslovila jsem ji konejšivě.

„Ale nic...“ řekla s neupřímným úsměvem.

„Ale jo, něco určitě, já to na tobě poznám a navíc - myslíš si, že mě tím falešným šklebem připomínající úsměv přesvědčíš k pravému opaku, protože se ti to fakt nepovedlo,“ nesouhlasila jsem s přítelkyní. „No tak, řekni mi to, uvidíš, že se ti uleví,“ přemlouvala jsem ji a vkládala do té věty veškerý svůj přesvědčovací um.

„Vždyť zmeškáš výtvarku, to ti přeci nemůžu udělat.“ snažila se z toho Whitney vykrotit s co možná nejmenšími škodami.

„Prosím tě! Přece víš, že ani výtvarka pro mě není důležitější než ty,“ nesouhlasila jsem.

„Tak dobře...“ vzdala se nakonec. „jde o to, že mi zemřela moje kočička - Sissi,“ řekla se zaslzenýma očima. Objala jsem ji a ve snaze ji uklidnit, jsem jí hladila po rozpálených zádech.

„Bylo jí sedm let,“ dodala ještě.

„Tak to už byla stará. Vsadím se, že se určitě trápila, teď už jí je stoprocentně líp,“ snažila jsem se. „Teď je tam nahoře a kouká se na nás. A přede samou spokojeností. Jestli chceš, tak po škole můžeme zajít ke mně a zkusíme se s ní nějak spojit, dobře?“ navrhla jsem.

„Blair, jak by ses s ní asi chtěla spojit? Vždyť ona je přece už... Ne, to ani náhodou!“ zhrzila se mého návrhu Whit.

„Ale jó!“ nedala jsem se.

„To teda ne!“ zakřičela kamarádka, „nebudeme vyvolávat jejího ducha, ať má alespoň v hrobě klid!“ Zjevně nesouhlasila.

„Zeptám se takhle... máš jí ráda?“ otázala jsem se ironicky.

„Jasně, že jo!“ neváhala s odpovědí kámoška.

„Chybí ti?“ položila jsem další otázku.

„To je snad jasné, ne?“ řekla bezvýrazně.

„A chtěla by ses s ní nějak spojit?“ otázala jsem se znovu.

„Samozřejmě, ale - ...,“ nestihla dokončit větu.

„Pak je to jasné... ve tři u mě doma, platí?“

„Platí...“ odpověděla zdrceně a rychle jsme spolu pospíchaly do třídy, abychom stihly ještě aspoň část.

Kapitola 2

Když konečně zazvonilo na konec poslední hodiny, běžela jsem ke skříňce, bleskově ji odemkla a vklouzla do své úžasné originální bílé kožené bundičky od Armaniho. Popadla jsem tašku a pospíchala domů, abych se perfektně připravila na očekávanou návštěvu Whitney. Sotva jsem se ocítila u našeho domu, rychle jsem z tašky vydolovala klíče a nastal ten lidmi nesnášený okamžik: „Který to sakra je?!“ Když jsem vyzkoušela už čtyřicet devět z padesáti klíčů, drapla jsem po tom, který mi zbyl, a konečně odemkla na tři západy zamčené dveře. Vběhla jsem dovnitř, hodila tašku do kouta a pospíchala do svého pokoje, aby vše bylo bezchybně připravené dřív, než přijde Whit.

Uvnitř pokoje jsem ze sebe shodila bundu a pověsila ji na háček, který jsem měla přibitý na dveřích. Pak jsem si rozpustila vlasy a posunula svůj úžasný kávový hnědý koberec doprostřed místnosti, abychom nemusely sedět na holé podlaze. Poté jsem spěchala do mamčin ložnice a ze šuplíku u jejího toaletního stolku vytáhla pytlíček s levandulí, kterou jsem následně ve svém pokoji zapálila a provoněla jí celou místnost, abychom při vyvolávání Sissiny duše omylem nevyvolaly nějakého zlého ducha nebo negativní energii. Potom jsem opět z matčina šuplíku vytáhla pět svíček ulitých z červeného vosku a nasypala do nich trošičku sušené levandule a připravila papír a červenou propisku pro náležitý účinek kouzla. Nakonec jsem ze skříně vyndala dvě rudé deky, do kterých se zabalíme místo pláště a nakrájela nějaké ovoce, aby nám před vyvoláváním nevyhládlo, protože není nic horšího než vyvolávat duchy nalačno.

Talíře s jídlem jsem odnesla do svého pokoje a položila je na psací stůl hned vedle stolní lampičky a kelímku na tužky. Poté jsem ještě odběhla do kuchyně pro nějaké pití, abychom měly to ovoce čím zapít a z ledničky vytáhla láhev Coca-Coly a malinového džusu. Ještě jsem ani nebyla s pitím na prahu pokoje, zazvonil zvonek. Podívala jsem se na své obří tyrkysové hodinky, a zjistila, že už je 15:06. Položila jsem lahve na schůdky vedoucí z kuchyně a honem spěchala otevřít. Za dveřmi stála má nejlepší kamarádka s pytlíkem slaných chipsů v ruce a tvářila se jako sluníčko.

„Ahoj! Tak jsem tady!“ pozdravila vesele Whitney.

„Ahoj, už jsem se bála, že neprijdeš,“ pozdravila jsem zase já.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila se, „ale máma mě nechtěla pustit bez ‘něčeho dobrého’ z domu,“ vysvětlila.

„V pořádku, to nevádí,“ řekla jsem. „Jo...! Pojď dál,“ pozvala jsem ji. „Tudy prosím,“ ukázala jsem na schody, popadla pití a šla hned za ní.

Sotva jsme se ocitly v mém pokoji, nabídla jsem kamarádce ovoce a pití a začala vysvětlovat: „Takže... zabal se do deky a sedni si naproti mně,“ pokynula jsem jí, „vezmi si tužku a papír a nakresli tam pentagram tak, aby nahoře byl jeden cíp, doprostřed napiš její jméno a pod něj slovo ‘kočka.’ Do každého cípu napiš jedno slovo, co všechno byla, to znamená třeba milá nebo přítelkyně a tak... Až to uděláš, polož papír doprostřed mezi svíčky, aby na každý cíp připadla jedna svíčka. O zbytek už se postarám já,“ řekla jsem a zapálila všechny svíčky popořadě podle toho, jak Whit vypsala slova. Pak jsme se chytly za ruce.

„Opakuj po mně,“ řekla jsem kamarádce, „duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, vyvoláváme tě!“ Jakmile jsem to dořekla, kývla jsem na kámošku, aby zopakovala to samé, co já.

„Duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, vyvoláváme tě.“

„Jakmile to dořekla, začala jsem mluvit zase já: „Jestli jsi mezi námi, sfoukni horní svíčku!“ a pak jsem zase udělala gesto na přítelkyni, aby to po mně doslova odříkala..

Skončila, nic se ale nedělo. Chvilku jsme čekaly. Zase nic. Tak jsem se otočila za sebe a pečlivě si prohlížela pokoj, jestli se tu přeci jen něco nezměnilo. Už jsem chtěla začít nadávat a zuřit, že to celé bylo absolutně zbytečné a přitom jsem letmo hodila okem na místo, kde měla sedět Whitney se shrbenými zády a zkroušeným výrazem ve tváři. Nebyla tam.

Koukla jsem se pod stůl, pod postel i do skříně, jestli se náhodou neschovala tam, aby si ze mě vystřelila, případně mě vyděsila, ale neschovala se ani na jednom z těch míst. Začala jsem volat na celý dům:

„Whit, jsi tu?“ mluvila jsem do vzduchu, „Whitney, vylez! Tak dobře, dostala jsi mě. Teď už se můžeš ukázat!“ hulákala jsem dál, ale marně. Když už mi deset minut nikdo neodpovídal, začínala jsem se trochu bát. Běžela jsem dolů a prohledala kuchyň, obývací, jídelnu, knihovnu i tátovu pracovnu a koupelnu, ale nebyla ani tam. To už mě začalo docela děsit... Tak dobře... hodně děsit, ale nervy jsem měla ještě docela pevné.

Koukla jsem se pod stůl, pod postel i do skříně, jestli se náhodou neschovala tam, aby si ze mě vystřelila, případně mě vyděsila, ale neschovala se ani na jednom z těch míst. .

Začala jsem volat na celý dům: „Whit, jsi tu?“ mluvila jsem do vzduchu, „Whitney, vylez! Tak dobře, dostala jsi mě. Teď už se můžeš ukázat!“ hulákala jsem dál, ale marně. Když už mi deset minut nikdo neodpovídal, začínala jsem se trochu bát. Běžela jsem dolů a prohledala kuchyň, obývací, jídelnu, knihovnu i tátovu pracovnu a koupelnu, ale nebyla ani tam. To už mě začalo docela děsit... Tak dobře... *hodně* děsit, ale nervy jsem měla ještě docela pevné.

Znovu jsem odešla nahoru, a když jsem vstoupila do svého pokojíčku, zůstala jsem stát jako opařená. Okno, které jsem po vyvětrání před kamarádčinou návštěvou zavírala, bylo dokořán otevřené a závěsy rozdrápané, jako by je rozškrábala kočka. Teď už jsem málem dostala hysterák. „Áááááááá!!“ zaječela jsem na celý barák, protože na mě zezadu skočila moje nejlepší kámoška – Whitney a čímisi mě drápla do zad, až mi roztrhla mé úža-tričko – teda, jsem aspoň myslela, že je to ona. Lekla jsem se tolik, že jsem si na chvíli pomyslela, že mi mé srdce vypovědělo službu. Potom mi prolétlo hlavou, že by nejspíš nebylo možné, aby sedmnáctiletá dívka dostala infarkt z leknutí, tak jsem se asi na pár sekund uklidnila a padla naznak rovnou do postele. Prostě se uklidním a Whit se někde – rozchechtaná z toho, jak mě dostala - objeví...

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se v mé skříně cosi zalesklo. Sebrala jsem odvalu, vstala jsem a šla se podívat blíž. Pomaloučku jsem otevřela obě křídla- a znovu se zhrozila z toho, co jsem tam uviděla... Ležela tam na podlážce Whitney, ale vypadala úplně jinak než před chvílí. Její vlasy zesvětlaly a měly stejnou barvu jako chlupy té zesnulé kočky Sissi. Žila, ale nehýbala se, nedávala vůbec najevo, že mě vidí....

Anička V.

(Kvůli místu přetiskujeme úryvek z rozsáhlejšího románu. Pokud vás zaujala, dejte vědět, zda si budete přát pokračování..)

Naleziště místa činu

Žiji s mamkou a čivavou Semi. Tenkrát byl čas před Vánoce. Předvánoční úklidy. Vánoční atmosféra, koledy a různé jiné obyčejně probíhaly i v naší rodině.

Pamatuji si, že se to událo v pátek večer. Mamka se bojí pozdě večer mne pouštět samotnou s fenkou ven. Šla s ní tedy sama. Já jsem se nudila. Co dělám, když se nudím? Mám poměrně veliký pokoj a v rohu u okna stůl. Na něj navazují skříně, pokrývající celou čelní zeď. Stoupla jsem si na stůl a rozhlížela se po pokoji. Nevím proč, přijde mi to jako veliké dobrodružství. Stačí přitom pouze vylézt na psací stůl! Přehlédla jsem celý pokoj: od okna, ze kterého je vidět celý Cheb, až po zašupovací dveře, vedoucí do ložnice.

Na skříních u čelní stěny je vystaveno mnoho věcí. Hned na kraji je můj pohár s medailí, které jsem získala za minigolf. U nich je červeně zarámovaná fotografie, která zdola ani není vidět. A mnoho dalších a dalších drobností, které se nám líbí nebo které nám něco pěkného připomínají. Mezi nimi je i dřevěný pejsek. Tenkrát však vedle sošky psa stála i dárková taška, na které byl vyobrazen rovněž pes s růží v tlamě. Vzpomněla jsem si na kluka, který mě kdysi pozval na svou narozeninovou oslavu, a já tenkrát onemocněla. V podobné tašce mi dal dopis, že je mi líto, když nepřijdu a současně mi v ní poslal také nějakou drobnost.

Jak říkám, budou to asi čtyři roky zpátky. Už jsem zapoměla, co tam bylo a chtěla si to oživit v paměti. Jenže ze stolu jsem na taštičku nedosáhla. Ani když jsem si přisunula ke skříní židli, nedokázala jsem se pro tehdejší dárek natáhnout. Až po několikátém pokusu jsem si pomocí mažoretkové hůlky tašku přitáhla blíž.

Čekala jsem, že bude lehoučká a na hůlce ji ani neucítím. Omyl, byla těžká, alespoň oproti tomu, jak jsem původně čekala. Stáhla jsem si ji a v první chvíli mne velmi vyděsilo to, co následovalo. V tašce něco žbluňkalo. Byla to voda v dvou plastových kelímcích. V každém plavala jedna ryba. Malá ryba, rybička! Věděla jsem přesně, co jsou zač. O ryby jsem přeci psala „Ježíškovi“ nedávno. Hned jsem poznala i pohlaví, neboť už jsem tehle druh chovala asi dvanáctkrát a vždy mi po třech měsících umřely. Byly to betty bojovnice.

Samozřejmě jsem vůbec nepočítala, že by se mohly v úhledné tašce od kamaráda ukrývat dvě rybky. Vánoční dárky. Začala jsem panikařit. Abych řekla pravdu, asi od osmi nebo devíti let, kdy mi začaly spolužačky vnucovat, že Ježíšek není, jsem hodně spekulovala a hledala po celém bytě. Zároveň vždy jsem kamarádkám odporovala a trvala si na svém: Ježíšek existuje! Samozřejmě jsem už přestávala věřit, ale dokud jsem neměla hmatatelný důkaz, raději jsem se snažila myslet si, že je. Teď jsem ale ten HMATATELNÝ důkaz měla v ruce. Držela jsem ho a mamka byla venku s tím nejmilejším, co mám.

Ovšem to nejmilejší se naučilo celkem rychle vyvenčit a mamka s ní nechodí na dlouhé procházky. Věděla jsem, že se o chvíli později vrátí domů. Dala jsem tašku s rybím samečkem a samičkou zpět na skřín, přesně za vystavené zvířátko, kde byla před tím. Koukla jsem se z dálky, zda je vidět. Nevěděla jsem ale, jak moc byla vidět, když jsem ji zahlédla ze stolu poprvé.

Byla to soutěž s časem. Vyskočila jsem na stůl a podívala se, zda je taška v poloze jako před tím. Mamka je detailista a jistě si pamatovala, jak přesně dárek koukal zpoza nafukovacího lva. Nebylo to správně. Běžela jsem zpět ke skříní, vylezla a sundala tašku. Zapřemýšlela jsem. Přeci často koukám na čelní zeď a nikdy jsem tam tu tašku neviděla! Musela být tudíž za nafukovačkou velmi dobře schovaná. Zasunula jsem ji tedy za lva a šla znovu prohlédnout ze „stolového“ úhlu. Zase špatně. . .

Takhle to celé probíhalo asi šestkrát až osmkrát za sebou, nežli jsem zaslechla šramot klíčů v zámku. Přiběhla jsem ke dveřím jako by nic, i když mi srdce bilo jako o závod a v krku jsem měla knedlík, zeptala jsem se jakoby nic: „Jé, vy jste už tady!? Dělala obě potřeby?“

Věděla jsem, že jiné dárky už nenajdu, protože je musí mít moje mamka určitě schované v nemocnici, kde pracuje.

Následující věc se pak stala den před Vánoci: Byla jsem až do večera sama doma, protože mamka měla službu. Počítala jsem, že sebou přinese dárky z práce. Snažila jsem se se hodně šetřit, abych v noci vydržela déle vzhůru a nacytala mamku při balení. Když se mamka vrátila a zašla do koupelny, jemně jsem pootevřela její batoh. Nic jako dárek tam nebylo, a tak jsem se na rovinu zeptala, zda dárky z práce přinesla.

Mamka odpověděla: „Myslíš, že bych ti prozradila, kde jsou? Jsou v bytě, ale vím, že bys celý den šmejdlala po bytě a našla bys je.“

Nebyla jsem našťvaná, nenapadlo mě trucovat. Spíše jsem se cítila zrazená a dotčená. A vtom mne napadlo. Když jsou na Vánoce dovolené INTRIKY, tak ať jsou se vším všudy! Dárky pro mamku a Seminku jsem měla taky dávno sehnané a zabalené. Teď jsem však dostala velmi lstivý nápad! Oznámila jsem mamce, že mám ještě jeden nezabalený dárek a běžela jsem do pokojíku. U okna už stál připravený plastový stromeček asi o dvě hlavy větší než já. Pod ním spočívají na Štědrý den dárky.

Domyslela jsem si, že ty od mamky musí být někde tam, odkud je to ke stromku nejbližší. Hledala jsem, jak nejrychleji umím. Občas jsem zašustila balicím papírem, stříhala a vyluzovala jiné různé zvuky spojené s balením, abych mamku nevyprovokovala k akci.. Nakonec jsem je našla pod postelí v úložném prostoru. Byly naskládány do šedavého koše na prádlo. Jak jsem si mohla nevšimnout, že už delší dobu nestojí na svém místě?!

Nicméně jsem odhalila, kdo nosí dárky a měla jsem pro to opravdu HMATATELNÝ DŮKAZ!!!

Šárka R.

Vzpomínka na vánoce....

Podléšky, které jsme zachytily, jak vystrčily hlavy z peřiny loňského listí už hlásí, že jaro je hodně blízko...

Čím chci být, až budu velká

Moc bych chtěla být spisovatelkou dětských knih. Psala bych příběhy, pohádky a možná i básničky. Příběhy by končily smutně, ale i vesele. V pohádkách by vystupovali kouzelníci, jednorožci, pegasové, víly, princezny, princové, královny, králové, mluvící zvířátka... Prostě vše, co do takové pohádky patří. Básničky by byly krátké i dlouhé. Vymýšlela bych dlouhé a napínavé povídky, které by všechny bavily. Stejně jako J. K. Rowlingová napsala Harryho Pottera, tak bych já napsala napínavou, dlouhou a úžasnou knížku, která by se proslavila po celém světě. Vydávala by se v mnoha jazycích, a tak by si ji mohli přečíst i ti, kdo neumí český jazyk.

Jó, to by byl život, být slavný. A proč chci vlastně být spisovatelkou? Protože jsem vždy moc ráda psala povídky. Také mi velmi dobře jde český jazyk, sloh a literatura. Kromě spisovatelky bych také chtěla být ilustrátorkou. Kreslila bych pěkné obrázky. Bylo by jich málo, ale byly by přes celou stránku. No, a máme tu znovu tu samou otázku. Proč chci být ilustrátorkou? Protože ráda maluji a kreslím. Holky mi vždy říkaly, že kreslím moc pěkně. Tak, a to je vše.

Nikolka

Od konce loňského roku se v redakci vzniklo několik opravdu výborných povídek, fejetonů a pohádek i drobnějších příběhů, které napsali naši redaktoři: konkrétně Denisa, Petra, Šárka, Anička, Aneta, Tereza, Pavlína, Nikolka, Kateřina, Linda, Filip, Evan, Lily i Janička, včetně veršů z tvorby Františka.

S některými se nyní setkali na stránkách tohoto vydání Prostoru, další jsou bohužel rozsáhlejší, takže se prostě a jednoduše „nevešly“.

Věříme, že najdeme způsob, jak vás s nimi také seznámit. Přemýšlíme nad způsobem, jak vydat zvláštní přílohu. Práce jsou dobré, takže jistě „nezapadnou“.

V příštím vydání vás chceme seznámit s některými výsledky z probíhajících soutěží, můžete se těšit na recenzi divadelního představení Jak utopit doktora Mráčka i s rozhovory z chebského divadla, které navštívíme 12. března a jak věříme, bude i slibovaná příloha s povídkami.

Pohádka

Pivoňka je rudá květina,
na světě jen jedna jediná,
která kouzlí zlaté slunko.
Jak to děláš, má pivoňko?

Když vykouzlí zvířata,
vykouzlí i kůzlata,
která mečí, bú a mé,
každé z nich je nádherné.

Jedno bílé,
jedno tmavé.
A co teď,
tak co teď bude?

Každé najde domeček,
než zazvoní zvoneček.
A to je prosím konec pohádky,
s pivoňkou a dvěma kůzlátky.

Každé našlo domeček,
než zazvonil zvoneček.

Anez♥

Touto fotografií roztomilého kůzlete zatím toto číslo uzavíráme. Takže zase se potkáme nad stránkami Prostoru koncem dubna. Snad současně vyjdou v příloze i povídky.

Časopis PROSTOR, školní časopis vydávaný při Základní umělecké škole Františkovy Lázně

Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní pod vedením učitelky Mgr. Jaroslavy Rymešové.

Redakci tvoří tyto žáci (abecedně):

**Linda Dang, Petra Hůlková, Aneta Jelenová,
Tereza Králová, Pavlína Nguyen, Lily Nguyen,
Nikolka Nguyen, Jana Nguyen, Denisa Pilařová,
Šárka Rubášová, Filip Skribek, Kateřina Stárková,
František Strecker, Evangelos Tsolakidis,
Anna Vondráčková.**

Časopis vychází podle potřeb školy.
Výtisky zdarma.